

Montalegre: Entre bastides i històries personals (II)

Quan l'Opus Dei va rebre l'església, calgué fer unes obres de restauració notables, des de les teulades fins a la instal·lació elèctrica, la substitució del paviment de parquet per marbre del país, la renovació dels bancs. Ha passat mig segle, i de nou Montalegre s'ha omplert de bastides.

26/05/2022

“Quan em van nomenar rector, em van dir que calia fer les obres de rehabilitació. Després de les gestions, permisos, llicències, etc., van començar el maig del 2021. Les obres consisteixen a reparar les teulades - hi havia molta humitat, molta filtració d'aigua-, les façanes i els vitralls. Hi ha 81 vitralls. I són originals tots”.

També s'ha hagut d'intervenir al cimbori. “En començar les obres es va detectar que el cimbori tenia un problema greu, un tirant de ferro s'havia rovellat i havia rebentat els maons.”

Autofinançament

Les obres tenen un import superior al milió i mig d'euros, la major part del qual s'ha finançat amb donatius. La Diputació ha contribuït econòmicament “i espero que ho faci una mica més”. Però sobretot han estat donatius privats de persones, de

fundacions, alguna deixa. I donacions. “És bonic que hi ha hagut moltes donacions, algunes molt generoses. I d'altres de molt petites. Per exemple, el cas d'una senyora a qui vam ajudar a trobar feina. Ara cada mes ens fa una aportació de 30 €. Encara ens falten 300.000 euros, però amb l'ajuda de Déu els aconseguirem”.

Els projectes de mossèn Xavier Argelich passen per ampliar l'espai “per a les catequesis, per poder oferir conferències, etcètera. I sobretot, crear un espai per a la gent gran, perquè hi ha molta gent gran sola. Perquè puguin ser-hi, amb altres, es puguin organitzar activitats. I alhora, si volen, puguin participar en la missa o de l'atenció sacerdotal”.

Un rosari i el skateboard

Anècdotes de la tasca de Montalegre, mossèn Xavier en té un munt. “Un cop vaig veure a l'església una noia,

amb un *skateboard*, resant el rosari. Era sud-americana, es dedicava professionalment a aquest esport. Es guanyava la vida amb les competicions. Li vaig demanar què feia amb *l'skateboard* a l'església. Aleshores em va explicar això: *abans d'una competició internacional, vinc aquí a resar amb el rosari que em va donar l'àvia quan me'n vaig anar del meu país*. Li vaig preguntar: però a missa, vens? *No, és que no soc batejada*. Com, no estàs batejada i reses el rosari? *Sí, perquè l'àvia em va ensenyar a pregar*". Vam començar el catecumenat, però va arribar la pandèmia i vam haver d'interrompre les catequesis.

Confirmar-se i ser guàrdia jurat

“Un altre cas que acostumo a compartir va passar gairebé en començar jo aquí. Era un dia a la porta de l'església i va aparèixer un noi amb trets marroquins. Em va

veure i em va dir: “*home, pare, bones. Hola, bones. Volies alguna cosa? Sí, em volia confirmar. I tu estàs batejat? I em diu: sí, vaig fer la primera comunió en aquesta església*”. Li vaig preguntar a què es dedicava. *No res. Quants anys tens? 20. I no fas res? Ni estudies, ni treballes? I tens l'ESO? Sí, vaig acabar l'ESO fa quatre anys i d'aleshores ençà no he fet res. Molt bé, et vols confirmar, jo et prepararé per a la confirmació, però si vols també t'ajudarem a buscar feina*”.

Va començar la catequesi; perquè aconseguís feina el vam apuntar a dos cursos, un de conducció de toros-carretons elevadors- i un altre de guàrdia jurat. Com sap àrab va trobar feina de conserge a l'hotel Princesa Sofia, on va estar un temps.

Quan es va treure el carnet de conducció de carretons, el va fitxar Decathlon. Hi va estar treballant i després, quan va treure's l'altre títol

de guàrdia jurat, va aconseguir feina al port de Barcelona. Fa quatre anys que treballa al port. Feliç, content i confirmat. Mentre va poder, va fer d'escolà. I sa mare, encara més contenta. La seva mare és aquí. El pare era marroquí, però ell no el coneix; els va abandonar fa molts anys. La mare va pujar sola els nens.

De Montalegre al seminari

Un altre cas. Va entrar un noi. Ho vaig veure i li vaig preguntar què volia. Volia rebre la preparació per a la confirmació. Era un universitari, feia un màster. A l'escola no s'havia volgut confirmar, però un estiu va fer el camí de Sant Jaume amb uns preveres argentins i en va tornar amb la idea de confirmar-se. “No sé qui li va dir: ves-te’n a Montalegre. Estudiava aquí davant. Estava fent el màster aquí, a la UB. Va fer la preparació de la confirmació i va continuar l’acompanyament

espiritual. I ara és al segon any del seminari”.

Confessió i baptisme

Una vegada hi havia dos nois joves preguntant “i m'hi vaig acostar perquè ja era l'hora de tancar i no es movien. Vaig sortir del confessional: esteu esperant per confessar-vos? Un diu: jo sí. Doncs res, vaja. Però és que tinc un problema, que no m'he confessat mai, és que no estic batejat”.

Estudiava primer d'història. “I li dic: llavors no et podràs confessar, primer caldrà fer el bateig. I no em podria batejar ara?, em va dir.”

Va començar el catecumenat. La seva família era molt atea i el noi patia perquè no sabia com reaccionarien els pares. “A la vetlla pasqual hi havia tota la família, contents i feliços amb el bateig del noi. Quan va acabar el batxillerat amb bones notes, els pares el van portar de viatge a Roma, es va quedar

impressionat i es va comprar una Bíblia. Es va passar l'estiu llegint la Bíblia i va decidir que volia ser cristià. Per això va venir per Montalegre.”

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/montalegre-
entre-bastides-i-histories-personals-ii/](https://dev.opusdei.org/ca/article/montalegre-entre-bastides-i-histories-personals-ii/)
(05/08/2025)